

Tarina II Kuun kelmeässä valossa leijaili korpinsulka hiljalleen alas taivaalta. Vaikka se kantoi maailmankaikkeuden viisautta mukanaan, oli se kuitenkin vain sulka, eikä sillä ollut omaa tahtoa tai kykyä päättää määränpäättään. Siksi se kulkeutui ainoastaan sinne, minne tuuli sen kulkua ohjasi. Maahan pudotessaan laskeutui tuo pikimusta sulka juuri kasvuaan aloittavan pienen siemenen ylle. Se oli siemen, jonka keväinen aurinko oli vasta herättänyt ja jonka sirkkalehdet olivat vasta puhkeamassa. Siitäkin huolimatta, ettei sulka ollut suuri tai painava, oli se pikimusta ja rakenteeltaan tiivis eikä auringon tai kuun katseella ollut pääsyä sen tumman puvun läpi. Niin että sen alla vallitsi varjo ja pimeys. Nyt siemen, sen vastapuhjenneet juuret ja orastavat lehdet olivat vailla valoa. Oli vain kaksi vaihtoehtoa: luovuttaa tai yrittää selviytyä. Siemen ei ollut valmis antamaan periksi, joten sen oli tehtävä jotakin. Se ei voinut kasvaa ylöspäin, koska sulan paino lepäsi sen yllä. Siksi ainoa suunta, johon se pääsi kasvamaan, oli alaspäin. Ja niinpä se alkoi kasvattaa juuriaan. Siemen keskitti kaiken voimansa sekä energiansa ja kaivautui yhä syvemmälle ja laajemmalle. Se teki niin joka päivä, vaikkei se tiennyt, näkisikö se koskaan enää aurinkoa. Vaikka se oli vahva, pieni siemen, alkoi se hiljalleen uupua. Lopulta se oli niin väsynyt, että se olisi luovuttanut, ellei tuuli olisi ollut sen luona joka ainoan päivän joka ainoa hetki ja kuiskannut hiljaa mutta vakaasti, ettei se saisi antaa periksi. Joka kerta, kun pieni siemen oli valmis antamaan uupumukselle voiton, kuuli se tuulen kuiskauksen, joka sai sen uskomaan, ettei sen kova työ ollut sittenkään turhaa. Niin sen juurista tuli päivä päivältä vahvemmat ja sen voima kasvoi ennennäkemättömän suureksi. Sitten koitti päivä, jolloin tuuli päätti, että oli tullut aika lähettää sulka eteenpäin. Se puhalsi sulan ilmaan ja nosti sen taivaan sineen. Sulka kiilteli auringon valossa ja katosi kaukaisuuteen. Nyt pieni siemen ja sen kaksi heleää lehteä kylpivät jälleen valossa. Aurinko lämmitti, voimisti sitä ja sai siemenen kurkottamaan kohti taivasta. Ja se kasvoi. Ja se kasvoi. Se kasvoi niin suureksi ja vahvaksi, ettei toista sen kaltaista oltu ennen tavattu. Sillä sen juuret olivat niin syvällä ja niin leveällä, ettei se ollut koskaan ilman vettä tai ravintoa. Eikä rajuinkaan tuuli saanut sitä juuriltaan. Sillä olihan se juuri tuo sama kuiskaava tuuli, joka sen niin vahvaksi ja taipumattomaksi oli korpinsulan alla kasvattanut.